

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 320

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 4 mai 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 6 din 17 ianuarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru	2–3
Decizia nr. 29 din 19 ianuarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală	3–6
Decizia nr. 33 din 19 ianuarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 226 alin. (1) din Codul penal	6–9
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
266. — Hotărâre privind aprobarea acordării ajutorului de stat pentru facilitarea închiderii minelor de cărbune necompetitive din cadrul Societății Complexul Energetic Hunedoara — S.A. pentru anul 2017	10–13
267. — Hotărâre pentru aprobarea programului de interes național în domeniul protecției drepturilor copilului pentru perioada 2017—2019.....	13–14
270. — Hotărâre pentru modificarea și completarea art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.515/2002 privind înființarea pe lângă Ministerul Finanțelor Publice a unei activități finanțate integral din venituri proprii și pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 865/2006 privind aprobarea înființării pe lângă Ministerul Finanțelor Publice a unei activități finanțate integral din venituri proprii	14
275. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Ghidului carierei militare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 106/2011	15
281. — Hotărâre privind recunoașterea Asociației Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere din Serviciul de Protecție și Pază ca fiind de utilitate publică	16
★	
Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 6 din 17 ianuarie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Jănița Ioniță în Dosarul nr. 41.444/245/2014/a3 al Judecătoriei Iași — Secția civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 321D/2016.

2. La apelul nominal lipsește autoarea excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, concretizată, spre exemplu, prin Decizia nr. 608 din 6 octombrie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 41.444/245/2014/a3, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Jănița Ioniță cu ocazia soluționării unei cereri de reexaminare ajutor public judiciar.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că instanța de fond i-a îngădit dreptul de acces liber la justiție, precum și dreptul la informare, prevăzut de art. 33 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, deoarece prin citația transmisă i s-a pus în vedere obligația de a achita taxa de timbru aferentă cererii de repunere în termen, precum și cea aferentă cererii reconvenționale, fără a se insera însă și posibilitatea de formulare a cererii de ajutor public judiciar, în termen de 5 zile de la comunicare, așa cum prevede textul de lege criticat.

6. **Judecătoria Iași — Secția civilă** și-a exprimat opinia în sensul caracterului neîntemeiat al excepției de neconstituționalitate, instanța de judecată apreciind-o ca fiind o „falsă” excepție întrucât, din motivarea efectuată, reiese că autoarea excepției acesteia nu consideră că dispozițiile

reglementate prin art. 33 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 ar fi contrare Constituției, ci faptul că instanța de fond, prin măsurile aplicate, i-a îngădit drepturile consacrate prin art. 21 și art. 148 alin. (2) din Constituția României.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Arată, astfel, că autoarea critică, de fapt, modalitatea în care instanța de judecată a aplicat în speță prevederile art. 33 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, fără a indica însă motivele pentru care acest text legal ar fi neconstituțional. În acest context, Guvernul face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 608 din 6 octombrie 2015, prin care s-a reținut că, atunci când „critica nu vizează un viciu de neconstituționalitate intrinsec al normei juridice examinate, ci privește, în realitate, aspecte legate de procesul concret de interpretare și aplicare a acesteia de către instanța de judecată”, asemenea „operațiuni de interpretare și aplicare a textului de lege criticat la diferitele circumstanțe ce caracterizează fiecare litigiu în parte nu pot fi atribuite competenței de control a Curții Constituționale”.

9. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 este inadmisibilă, având în vedere faptul că autoarea acesteia nu critică, în sine, conținutul normativ al textului legal, ci modalitatea în care instanța de judecată a procedat la aplicarea acestor prevederi legale în cauza concretă dedusă judecării.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 33 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora, „*Dacă cererea de chemare în judecată este netimbrată sau insuficient timbrată, reclamantului i se pune în vedere, în condițiile art. 200 alin. (2) teza I din Codul de procedură civilă, obligația de a timbra cererea în cuantumul stabilit de instanță și*

de a transmite instanței dovada achitării taxei judiciare de timbru, în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării instanței. Prin aceeași comunicare instanța îi pune în vedere reclamantului posibilitatea de a formula, în condițiile legii, cerere de acordare a facilităților la plata taxei judiciare de timbru, în termen de 5 zile de la primirea comunicării. Dispozițiile art. 200 alin. (2) teza I din Codul de procedură civilă rămân aplicabile în ceea ce privește complinirea celorlalte lipsuri ale cererii de chemare în judecată. Instanța însă nu va proceda la comunicarea cererii de chemare în judecată în condițiile art. 201 alin. (1) din Codul de procedură civilă, decât după soluționarea cererii de acordare a facilităților la plata taxei judiciare de timbru.”

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și celor ale art. 148 alin. (2), care prevăd că „*urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare*”. Invocă, în acest sens, și încălcarea dispozițiilor art. 20, art. 21 și art. 47 din Carta Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autoarea acesteia nu critică, în sine, conținutul normativ al art. 33 alin. (2) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 80/2013, ci modalitatea în care instanța de judecată a procedat la aplicarea acestor prevederi legale în cauza concretă dedusă judecătii. Așa fiind, Curtea reține că această critică nu vizează un viciu de neconstituționalitate intrinsec al normei juridice examinate, ci privește, în realitate, aspecte legate de procesul concret de interpretare și aplicare a acestora de către instanța de judecată.

15. Prin urmare, întrucât se ridică o problemă de interpretare și aplicare a textului de lege criticat, aspect care, potrivit art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței instanței de contencios constituțional, excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă. Astfel, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „*Sunt neconstituționale prevederile actelor [...] care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției*”, alin. (3) al aceluiași articol stabilind că instanța constituțională „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*”. Curtea Constituțională a statuat în repetate rânduri că nu intră în atribuțiile sale cenzurarea aplicării legii de către instanțele judecătorești, controlul judecătoresc realizându-se exclusiv în cadrul sistemului căilor de atac prevăzut de lege. În acest sens, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”.

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Jănița Ioniță în Dosarul nr. 41.444/245/2014/a3 al Judecătoriei Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Iași — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 ianuarie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 29

din 19 ianuarie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu — președinte
Marian Enache — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Daniel Marius Morar — judecător
Mona-Maria Pivniceru — judecător
Livia Doina Stanciu — judecător
Simona-Maya Teodoroiu — judecător

Varga Attila — judecător
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) și (2) din Codul de procedură

penală, excepție ridicată de Cecilia Jabre și Amer Jabre în Dosarul nr. 2.604/93/2015 al Tribunalului Ilfov — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 180D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, deoarece aceasta nu a fost invocată în cadrul unei proceduri privitoare la o plângere împotriva soluției procurorului, ci în cadrul unei plângeri formulate împotriva actelor procurorului. Așadar, textul legal contestat nu are legătură cu soluționarea cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 102/CP din 19 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.604/93/2015, **Tribunalul Ilfov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Cecilia Jabre și Amer Jabre într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva ordonanței din 14 iulie 2015 pronunțată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Ilfov în Dosarul nr. 705/P/2014 și a ordonanței din 25 septembrie 2015 dispusă de către prim-procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul Ilfov în Dosarul nr. 112/II-2/2015, prin care au fost respinse cererile formulate de autorii excepției, de distrugere a înregistrărilor audiovideo obținute cu ocazia efectuării cercetării la fața locului în Dosarul nr. 705/P/2015.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție. Astfel, dispozițiile art. 340 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care exclud posibilitatea de a introduce plângere la instanța de judecată și împotriva soluției de respingere, în condițiile art. 339 din Codul de procedură penală, a plângerii formulate împotriva actelor și măsurilor procurorului. Capacitatea actelor și măsurilor de urmărire penală de a vătăma interesele legitime ale unor persoane este recunoscută chiar de legiuitor în art. 336 alin. (1) și art. 339 alin. (1) din Codul de procedură penală care prevăd dreptul oricărei persoane de a formula plângere împotriva acestor acte și măsuri, fie la procurorul care supraveghează urmărirea penală, fie la prim-procurorul parchetului, după caz. Cu alte cuvinte, legiuitorul a acceptat posibilitatea vătămării unor drepturi și interese legitime ale unei persoane printr-un act sau o măsură de urmărire penală, dar îi neagă dreptul de acces la justiție, sau, cel puțin, îl trece sub tăcere. Or, această excludere a controlului judecătoresc a unei categorii de acte și măsuri ale procurorului contravine prevederilor constituționale mai sus menționate.

6. Chiar dacă s-ar admite că dreptul de acces la justiție nu este un drept absolut și că poate cunoaște anumite limitări, este necesar ca respectivele limitări să fie conforme, pe de o parte cu art. 53 din Constituție, iar pe de altă parte cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Mai exact, se impune ca ingerința constând în negarea/nerecunoașterea dreptului de acces la justiție, în privința actelor și măsurilor procurorului să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim, să fie proporțională atât cu scopul urmărit (adecvată și necesară), cât și cu efectele produse. Or, în cauză, susțin autorii excepției, niciuna dintre aceste condiții nu este îndeplinită.

7. Astfel, legea procesual penală nu neagă expres dreptul de acces la justiție, dar sugerează inexistența acestui drept și îndeamnă organele judiciare la o astfel de interpretare, prin reglementarea expresă doar a posibilității de a contesta în instanță soluțiile de clasare. Ca atare, legea procesual penală nu este clară, ci, dimpotrivă, ambiguă și echivocă, evitând să

precizeze expres dacă un astfel de drept există sau nu. Ambiguitatea este cu atât mai mare cu cât în articolele anterioare — art. 336 alin. (1) și art. 339 alin. (1) din Codul de procedură penală — se prevede posibilitatea de a contesta la procuror actele și măsurile de urmărire penală. Dimpotrivă, având în vedere această posibilitate, rezultă că legea recunoaște existența interesului de a contesta aceste măsuri. Eliminarea/nerecunoașterea dreptului de acces la justiție în privința actelor și măsurilor procurorului nu este proporțională cu scopul urmărit, neputându-se verifica nici condiția adecvării (adică a aptitudinii acestei măsuri de a atinge scopul urmărit) și nici condiția necesității (adică a demonstrării faptului că fără această ingerință, scopul nu putea fi atins în alt fel, precum și a demonstrării faptului că forma ingerinței era cea mai mică formă posibilă pentru atingerea scopului).

8. **Tribunalul Ilfov — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, pentru considerentele expuse detaliat de către petenți în cuprinsul plângerii formulate, pe care și le însușește în întregime.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că autorii excepției urmăresc, practic, completarea textelor legale, soluția legislativă nemulțumindu-i din perspectiva unor omisiuni referitoare la norme a căror existență ar fi dorit-o. Așa fiind, ținând seama de exigențele art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia instanța de contencios constituțional „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”, se apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că își menține opinia exprimată cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 663 din 11 noiembrie 2014, potrivit căreia dispozițiile criticate sunt constituționale. Astfel, cât privește procedura camerei preliminară, aceasta are în vedere soluționarea aspectelor ce țin în mod special de legalitatea trimiterii în judecată și a administrării probelor, asigurându-se premisele soluționării cu celeritate a cauzei în fond care sunt strâns și exclusiv legate de asigurarea caracterului echitabil al procedurii.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 340 alin. (1) și (2) cu denumirea marginală *Plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteri în judecată* din Codul de procedură penală. Ulterior sesizării Curții, dispozițiile art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală au fost modificate prin art. II pct. 89 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din data de 23 mai 2016. Având în vedere, însă, că în cauză a produs efecte norma de procedură prevăzută de art. 340 alin. (1)

din Codul de procedură penală în forma în vigoare la data sesizării Curții, aceasta se va pronunța asupra dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală în redactarea anterioară modificării lor prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016. Prin urmare, prevederile de lege criticate au următorul conținut:

„(1) *Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.*

(2) *Dacă plângerea nu a fost rezolvată în termenul prevăzut la art. 338, dreptul de a face plângere poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluționată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare.*”

15. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) referitor la accesul liber la justiție.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin ordonanța din **4 august 2014**, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală (fapta nu există) s-a dispus clasarea cauzei în Dosarul penal nr. 705/P/2014. Ulterior, la data de **23 martie 2015**, față de împrejurarea că suspiciunile inițiale legate de săvârșirea unei presupuse infracțiuni de omor nu s-au confirmat, petenții Cecilia Jabre și Amer Jabre au solicitat distrugerea suportului optic pe care erau stocate imaginile surprinse cu ocazia cercetării la fața locului. În susținerea acestei cereri s-a arătat că au fost prelucrate date cu caracter personal, fără acord, și că formulează cererea de distrugere, în temeiul dreptului la opoziție prevăzut de art. 15 alin. (1) din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 12 decembrie 2001, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia „*Persoana vizată are dreptul de a se opune în orice moment, din motive întemeiate și legitime legate de situația sa particulară, ca date care o vizează să facă obiectul unei prelucrări, cu excepția cazurilor în care există dispoziții legale contrare. În caz de opoziție justificată prelucrarea nu mai poate viza datele în cauză.*” Totodată, s-a mai arătat că nu a fost justificat transferul acestor înregistrări audio către alte instituții publice, în speță Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Inspectoratul de Poliție din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

17. Prin ordonanța procurorului din **14 iulie 2015** s-a dispus respingerea cererii, comunicându-se petenților că filmarea reprezintă un mijloc de probă ce a fost realizată în cadrul cercetării la fața locului, în condițiile art. 192 și 195 din Codul de procedură penală și că, fiind administrată în cadrul unui proces penal, proba se arhivează conform Legii Arhivelor Naționale nr. 16/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 22 aprilie 2014. Totodată, s-a mai arătat de către procuror prin ordonanța emisă că, în cauză era aplicabilă situația de excepție la dreptul de opoziție prevăzut de art. 15 din Legea nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, și anume erau incidente prevederile art. 16 raportat la art. 2 alin. (5) din aceeași lege, în sensul că prelucrările și transferurile de date cu caracter personal au fost realizate în cadrul activităților de prevenire, cercetare și reprimare a infracțiunilor și de menținere a ordinii publice, precum și al altor activități desfășurate în domeniul dreptului penal, în limitele și cu restricțiile stabilite de lege.

18. Această soluție a fost validată de prim-procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul Ilfov cu prilejul pronunțării ordonanței din Dosarul nr. 112/II-2/2015 din data de **25 septembrie 2015**.

19. La data de **11 august 2015** a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Ilfov, sub nr. 2.068/93/2015, plângerea formulată de petenții Cecilia Jabre și Amer Jabre împotriva ordonanței procurorului din data de 14 iulie 2015 pronunțată în Dosarul penal nr. 705/P/2014.

20. Prin Încheierea penală nr. 93 din **12 octombrie 2015** pronunțată în Dosarul nr. 2.068/93/2015, Tribunalul Ilfov — Secția penală, în temeiul art. 341 alin. (6) din Codul de procedură penală, a respins ca inadmisibilă plângerea formulată împotriva ordonanței procurorului din data de 14 iulie 2015 și a menținut ordonanța dată de către prim-procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul Ilfov în Dosarul nr. 112/II-2/2015.

21. La data de **20 octombrie 2015** s-a înregistrat pe rolul Tribunalului Ilfov sub nr. 2.604/93/2015 o nouă plângere formulată de către autorii excepției atât împotriva aceleiași ordonanțe din **14 iulie 2015** pronunțată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Ilfov în Dosarul nr. 705/P/2014, cât și a ordonanței din **25 septembrie 2015** dispusă de către prim-procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul Ilfov în Dosarul nr. 112/II-2/2015 prin care au fost respinse cererile formulate de petenții Cecilia Jabre și Amer Jabre de distrugere a înregistrărilor audiovideo obținute cu ocazia efectuării cercetării la fața locului în Dosarul nr. 705/P/2015. Cu acest prilej, petenții au invocat, totodată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală.

22. În cadrul acestui din urmă dosar, prin Încheierea nr. 102/CP din **19 noiembrie 2015**, s-a dispus sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, precum și **respingerea ca inadmisibilă a plângerii formulate**, deoarece cauza avea ca obiect plângerea formulată împotriva ordonanței din 14 iulie 2015, plângere ce a fost deja soluționată prin Încheierea penală nr. 93 din 12 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.068/93/2015, tribunalul constatând că **cererea are același obiect, privește aceiași petenți și este întemeiată pe aceleași motive de fapt și de drept, astfel că, în conformitate cu principiul unicității căilor de atac, sancțiunea care intervine este inadmisibilitatea**.

23. Ținând seama de aceste împrejurări, Curtea constată că invocarea excepției de neconstituționalitate în cadrul unei noi plângeri, identice cu cea introdusă la data de 11 august 2015, conferă acesteia valențele unei acțiuni principale în fața instanței de judecată de drept comun. Or, în cadrul procesului judiciar, excepția de neconstituționalitate se înscrie în rândul excepțiilor de procedură prin care partea care le ridică, instanța de judecată din oficiu sau procurorul urmărește împiedicarea unei judecăți care s-ar întemeia pe o dispoziție legală neconstituțională. În aceeași ordine conceptuală, excepția de neconstituționalitate reprezintă o chestiune prejudicială, adică o problemă juridică a cărei rezolvare trebuie să preceadă soluționarea litigiului cu care este conexă (a se vedea Decizia nr. 660 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007).

24. Deși în jurisprudența sa Curtea a reținut că o excepție de neconstituționalitate ridicată într-o acțiune *ab initio* inadmisibilă este, de asemenea, inadmisibilă în condițiile în care nu sunt contestate chiar dispozițiile legale care determină o atare soluție în privința cauzei în care a fost ridicată excepția, Curtea constată că, în cazul de față, se impune **respingerea, ca inadmisibilă**, a excepției de neconstituționalitate, autorii trebuind să o invoce cu prilejul soluționării Dosarului nr. 2.068/93/2015 al Tribunalului Ilfov — Secția penală, prin care a fost respinsă ca inadmisibilă plângerea formulată împotriva ordonanței procurorului din data de 14 iulie 2015 și prin care a fost menținută ordonanța dată de către prim-procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul Ilfov în Dosarul nr. 112/II-2/2015 (a se vedea Decizia nr. 171 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 7 aprilie 2011 și Decizia nr. 433

din 21 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 31 august 2016).

25. De asemenea, ținând seama de criticile potrivit cărora este afectat dreptul la un proces echitabil prin aceea că autorii excepției nu au posibilitatea de a supune cenzurii unui judecător condițiile și consecințele unor acțiuni de natură a afecta dreptul la respectarea vieții private și de familie, Curtea constată că, dimpotrivă, aceștia ar fi putut pretinde o eventuală încălcare a dreptului mai sus menționat și o reparare a sa, atât pe cale penală, uzând de dispozițiile art. 226 din Codul penal referitoare la *Violarea vieții private*, cât și pe cale civilă, în cadrul unei acțiuni în răspundere civilă delictuală. În acest sens, se poate observa că, potrivit art. 18 din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare, persoanele vizate au dreptul de a se adresa justiției pentru apărarea oricărui drepturi garantate care le-au fost încălcate, putându-se adresa instanței competente din raza teritorială în care domiciliază, cererea de chemare în judecată fiind scutită de taxă de timbru. O situație

similară a fost dezlegată identic de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Decizia de inadmisibilitate pronunțată la data de 2 februarie 2016 în Cauza *Corneliu Bîrsan și Gabriela Bîrsan împotriva României*. Astfel, în acea cauză reclamanții au susținut că percheziția și interceptările efectuate împotriva lor au constituit o încălcare a art. 8 din Convenție, deoarece, în pofida imunității de care se bucurau în conformitate cu art. 51 al Convenției, aceste măsuri nu au fost „prevăzute de lege” în sensul celui de-al doilea paragraf al art. 8. Curtea de la Strasbourg a reținut că, de vreme ce instanțele interne au stabilit că percheziția și interceptările în discuție au fost ilegale, atunci ingerința în exercitarea dreptului consacrat de art. 8 din Convenție este evidentă. Prin urmare, în aceste condiții, reclamanții ar fi trebuit să epuizeze căile de recurs interne și să pună instanțele naționale în poziția nu doar de a recunoaște încălcarea dreptului lor, ci și de a-l repara, sesizând instanța civilă cu o acțiune în răspundere delictuală, cadru în care ar fi putut ridica problema încălcării art. 8. De aceea Curtea de la Strasbourg a statuat că cererea este inadmisibilă pentru neepuizarea căilor de atac interne.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cecilia Jabre și Amer Jabre în Dosarul nr. 2.604/93/2015 al Tribunalului Ilfov — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ilfov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 ianuarie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 33

din 19 ianuarie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 226 alin. (1) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 226 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Elena Dumitru în Dosarul nr. 91/54/2016 al Curții de Apel

Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 252D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Costinel Cristian Militaru a depus note scrise prin care solicită admiterea excepției.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată că, în mare parte, criticile autorului vizează interpretarea și aplicarea legii și că, deși situația de fapt relevată nu se încadrează în ipoteza normei penale, partea nemulțumită poate uza de căile civile pentru protejarea dreptului său la viață privată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 18 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 91/54/2016, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 226 alin. (1) din Codul penal**, excepție ridicată de Elena Dumitru într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva ordonanței procurorului de clasare pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 226 alin. (1) din Codul penal.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale în măsura în care prin sintagma „încăpere” nu se înțelege că aceasta face parte și dintr-o construcție ce aparține proprietății publice ori în care se desfășoară activitatea unei instituții sau autorități publice.

7. Astfel, activitățile curente presupun deplasarea individului în spații și locuri publice, iar a considera că această alegere reprezintă o opțiune în sensul acceptării unei expunerii, ar conduce la concluzia forțată că o persoană va putea să păstreze intimitatea activităților sale zilnice numai dacă ar rămâne în permanență în securitatea unui spațiu privat. Prin urmare, dreptul la viață privată ar suferi o restrângere nejustificată dacă el ar putea fi exercitat numai în limitele spațiilor private. În acest sens, face trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care, prin Hotărârea din 25 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Von Vondel împotriva Olandei*, paragraful 48, și Hotărârea din 25 iunie 1997, pronunțată în Cauza *Halford împotriva Regatului Unit*, paragraful 42, prin care s-a statuat că interacțiunea unei persoane cu terții, chiar într-un context public, poate fi inclusă în noțiunea de viață privată.

8. Din acest punct de vedere dispozițiile art. 226 alin. (1) din Codul penal sunt discriminatorii prin raportare la prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece, fără o justificare rezonabilă, presupun un tratament diferit unor persoane aflate în situații juridice similare. Aceasta deoarece situația juridică similară este reprezentată de desfășurarea de către o persoană a unei activități private într-o încăpere dintr-o construcție, iar **tratamentul diferit** constă în tragerea la răspundere penală a autorului dacă persoana vătămată desfășoară o activitate privată într-o încăpere dintr-o construcție proprietate privată, respectiv, netragerea la răspundere penală a autorului dacă persoana vătămată desfășoară o activitate privată într-o încăpere dintr-o construcție ce aparține proprietății publice ori în care se desfășoară activitatea unei instituții sau autorități publice.

9. Art. 26 din Constituția României **nu distinge și nu exclude** de la ocrotire (apărare) viața privată a unei persoane în funcție de criteriul „**locului sau locației**” în sensul în care, dacă viața privată se desfășoară într-o încăpere amplasată într-o construcție ce aparține proprietății publice ori în care se desfășoară activitatea unei instituții sau autorități publice, atunci ea nu este ocrotită și apărută.

10. Așadar, ocrotirea efectivă a vieții private trebuie făcută prin lege, iar procedurile și măsurile prin care se pun în aplicare dispozițiile art. 26 alin. (1) din Constituție trebuie realizate de cei care au această obligație, adică Ministerul Public — ca autoritate și nu de către persoana vătămată.

11. **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

13. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, lipsa unei sancțiuni penale pentru

fapta ce a avut ca rezultat o violare a vieții intime a persoanei comisă în alt spațiu decât cele enumerate la art. 226 din Codul penal, nu trebuie să fie asimilată și identificată cu lipsa unei protecții din partea statului și un blocaj în ceea ce privește protejarea vieții intime a persoanei vătămate, ci este necesar ca aceasta să fie interpretată prin raportare la dispozițiile cuprinse în Codul civil.

14. Deși dreptul la viață intimă este protejat prin Constituție, aceasta nu stabilește mijloacele juridice prin care trebuie realizată ocrotirea diferitelor valori sociale, lăsându-le la libera apreciere a legiuitorului.

15. În acest context, noul Cod civil statuează cu privire la dreptul oricărei persoane la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică, la demnitate, la propria imagine, la respectarea vieții private, precum și alte asemenea drepturi recunoscute de lege (art. 58), detaliind, subsecvent dreptul la libera exprimare, dreptul la viață privată, dreptul la demnitate, dreptul la propria imagine și limitele în care se pot exercita aceste drepturi (art. 70—76). De asemenea, prin noul Cod civil a fost introdus un mecanism eficient de protecție a valorii sociale în discuție și de reparare a prejudiciilor cauzate acesteia (a se vedea art. 252—257). Codul civil reglementează condițiile răspunderii pentru fapta proprie. Astfel, potrivit art. 1.357 și următoarele, cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare. Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă. Acțiunile pentru acordarea de despăgubiri pentru daune morale și materiale în situația prezentată se timbrează în prezent la valoare, potrivit art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013.

16. Pentru situația în care valoarea taxei judiciare de timbru este prea mare, reclamantii (prin ipoteză persoanele vătămate) pot beneficia de ajutor public judiciar. Instituția ajutorului public judiciar face ca, la finalul procesului, parte din taxa de timbru neachitată de reclamant să fie plătită de partea căzută în pretenții.

17. În condițiile în care incriminarea unei fapte trebuie să fie determinată de gradul de pericol social generic al acesteia, care este evaluat de legiuitor în mod abstract, luându-se în considerare o multitudine de factori — privind importanța valorii sociale ocrotite, gravitatea lezării posibile, starea și dinamica manifestărilor infracționale vizate, împrejurările în care se pot săvârși astfel de fapte — și în contextul în care răspunderea penală este cea mai gravă dintre formele de răspundere juridică și trebuie să intervină, numai dacă celelalte forme de răspundere juridică nu sunt suficiente pentru a asigura protecția corespunzătoare a valorilor sociale pe care legiuitorul urmărește să le ocrotească, Guvernul apreciază că reglementările actuale sunt suficiente pentru ocrotirea eficientă a dreptului la viață intimă, familială și privată a persoanei.

18. De asemenea, în ce privește raportarea la art. 16 din Constituție, Guvernul arată că textul criticat cuprinzând incriminarea unei fapte al cărei subiect activ sau pasiv nu este în niciun fel circumstanțiat, nu instituie tratamente discriminatorii pentru anumite categorii de persoane, aplicându-se în mod nediferențiat tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică.

19. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, literatura de specialitate a reținut în mod constant că noțiunea de locuință, încăpere, dependință are semnificația prevăzută de art. 224 referitor la *Violarea de domiciliu* din Codul penal și anume: prin locuință se înțelege orice loc destinat efectiv și actual uzului domestic al uneia sau mai multor persoane. Nu interesează dacă locul este închis sau parțial închis, stabil sau mobil, dacă este destinat special acestui scop ori nu este destinat, dacă reprezintă o locuință permanentă sau trecătoare.

20. **Încăperea** este o parte dintr-o construcție destinată să fie folosită drept locuință și care este utilizată ca atare în mod efectiv (de pildă o cameră dintr-o casă în care o persoană își desfășoară viața), iar prin **dependințe** se înțelege locurile care, direct sau

indirect, sunt în relație de dependență față de locuință; ele constituie o prelungire, un accesoriu al locuinței, deoarece întregesc folosirea acesteia (de exemplu bucătăria, camera, pivnița, magazia, boxa de la subsol, camerele de la baie, spălătoriile, vestiarele, culoarele, camerele de trecere, cămările de alimente, grajdurile, șoproanele, chioșcurile, pavilioanele etc.).

21. În considerarea argumentelor de mai sus, Avocatul Poporului apreciază că prin sintagma „încăpere”, legiuitorul a avut în vedere o parte dintr-o construcție destinată efectiv uzului domestic al unei sau mai multor persoane, ceea ce exclude interpretarea atribuită noțiunii de autoarea excepției, potrivit căreia fapta incriminată ar putea fi săvârșită și într-o instituție publică sau într-un spațiu care ar aparține domeniului public.

22. Așa fiind, textul legal criticat nu este de natură să aducă atingere dreptului la viață intimă, familială și privată și nici să instituie discriminări pe considerente arbitrare, rațiunea reglementării art. 226 din Codul penal fiind aceea de a realiza un just echilibru între dreptul la viață privată, ocrotit de legea penală în ceea ce privește spațiile cu destinație de locuință și dreptul la libera exprimare, prin care presa își poate exercita rolul său într-o societate democratică.

23. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

24. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

25. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 226 alin. (1) referitor la *Violarea vieții private din Codul penal, care au următorul conținut: „(1) Atingerea adusă vieții private, fără drept, prin fotografierea, captarea sau înregistrarea de imagini, ascultarea cu mijloace tehnice sau înregistrarea audio a unei persoane aflate într-o locuință sau încăpere ori dependință ținând de aceasta sau a unei convorbiri private se pedepsește cu închisoare de la o lună la 6 luni sau cu amendă.”*

26. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului* și art. 26 alin. (1) referitor ocrotirea vieții intime, familiale și private, precum și dispozițiile art. 8 paragraful 1 referitor la dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

27. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale criticate dispun cu privire la protecția penală a vieții intime, familiale și private prin incriminarea faptei de violare a vieții private a unei persoane aflate „*într-o locuință sau încăpere ori dependință ținând de aceasta*”. Noua infracțiune nu are corespondent în Codul penal din 1969 și, analizând Expunerea de motive a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009, Curtea constată că legiuitorul, în acord cu art. 61 alin. (1) și art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, după ce a regrupat infracțiunile ce aduc atingere domiciliului, vieții private și corespondenței, a instituit noi infracțiuni „menite să acopere un vid de reglementare și să ofere un răspuns la noile forme de lezare sau periclitate a valorilor sociale” care formează obiectul cap. IX — titlul I al părții speciale a Codului penal. Practic, reglementarea criticată a fost impusă de necesitatea de a realiza un just echilibru între *Dreptul la viață intimă, familială și privată* consacrat de art. 26 din Constituție și *Dreptul la libera exprimare* consacrat de art. 30 din Legea fundamentală.

28. Astfel, protecția vieții private prin normele dreptului penal este în acord cu prevederile art. 26 alin. (1) din Constituție, potrivit căreia „*Autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată*”, precum și cu prevederile art. 8 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căreia „*Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale*”.

29. Potrivit dispozițiilor art. 226 alin. (1) din Codul penal, atingerea adusă vieții private poate fi realizată prin acțiuni alternative exhaustive — fotografierea, captarea sau înregistrarea de imagini, ascultarea cu mijloace tehnice sau înregistrarea audio — a unei persoane aflate într-o **locuință sau încăpere ori dependință ținând de aceasta** sau a unei convorbiri private. Pentru existența infracțiunii, este necesar ca oricare dintre acțiunile prevăzute în textul de incriminare să fie săvârșite, **fără drept**, într-un **domiciliu în sens penal**. Această noțiune se identifică cu acel spațiu unde subiectul pasiv locuiește, fără să fie necesar să aibă în mod formal (legal) domiciliul în acel loc. Poate fi vorba de un spațiu ocupat temporar, inclusiv o cameră la hotel sau la cămin. Locuința este acel spațiu în care trăiește efectiv o persoană, chiar dacă este vorba de un loc destinat în mod obișnuit altui scop. Reprezintă locuință chiar și adăpostul temporar sau mobil. Încăpere înseamnă acel spațiu delimitat, destinat locuirii, cum ar fi camera de apartament dintr-un apartament locuit de mai multe persoane. Dependințele sunt prelungiri ale spațiului locuit, acele entități aflate în relație de dependență față de locuința propriu-zisă.

30. Așa fiind, autorul excepției critică aceste dispoziții, întrucât nu asigură aceeași protecție dreptului fundamental și atunci când violarea vieții intime, familiale și private se realizează în spații extrane conceptului de locuință, încăpere sau dependință ținând de aceasta, respectiv în spații aparținând proprietății publice ori în care își desfășoară activitatea instituții sau autorități publice.

31. Curtea constată că prin reglementarea contestată statul nu neagă dreptul persoanei la viață intimă, familială și privată, ci oferă o protecție sporită faptelor antisociale care aduc atingere acestui drept, atunci când se comit într-o locuință sau încăpere ori dependință ținând de aceasta. Împrejurarea că, în încăperile publice, dreptul fundamental de referință nu beneficiază de protecția legii penale, nu echivalează cu afectarea dreptului la viață privată, deoarece, ceea ce prevalează în protejarea drepturilor constă în adoptarea de către stat a unor măsuri legislative corespunzătoare. Or, în aceste situații, partea lezată are deschisă calea unei acțiuni civile în justiție. Astfel, prin normele substanțiale de drept civil din cartea I intitulată *Despre persoane*, legiuitorul român a acordat o deosebită atenție drepturilor personalității reglementând în art. 71 cu privire la dreptul la viață privată, în art. 73 cu privire la dreptul la propria imagine, în art. 74 cu privire la atingeri aduse vieții private și în art. 257 cu privire la apărarea drepturilor nepatrimoniale ale persoanei fizice. De aceea, în acord cu art. 1.357 din Codul civil referitor la răspunderea pentru fapta proprie, cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare, urmând să răspundă pentru cea mai ușoară culpă.

32. Prin urmare, incriminarea unor fapte ori reconfigurarea elementelor constitutive ale unei infracțiuni **țin de marja de apreciere a legiuitorului**, marjă care nu este absolută, ea fiind limitată de principiile, valorile și exigențele constituționale. Noțiunea de **marjă de apreciere** se fundamentează pe ideea că fiecare societate are dreptul să exercite o anumită discreție cu privire la stabilirea unui echilibru între drepturile persoanelor și interesele naționale, precum și în soluționarea conflictelor care decurg din existența diverselor valori sociale și convingeri morale. Astfel, statul are libertatea de a proteja anumite valori sociale prin reglementarea unor sancțiuni de drept penal, iar recurgerea la asemenea mijloace reprezintă, în sine, o intervenție *ultima ratio* atunci când celelalte mijloace specifice altor ramuri de drept nu

asigură o protecție juridică eficientă (a se vedea Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, paragrafele 66—68). Or, în cauza de față, prin reglementarea protecției penale a faptelor de violare a vieții intime săvârșite în spațiul privat, legiuitorul s-a plasat în interiorul acestei marje, întrucât nicio dispoziție constituțională nu obligă explicit/implicit la stabilirea unui standard de referință care să determine, în mod automat, incriminarea în sensul dorit de autor. Astfel, în acest context legiuitorul are îndreptățirea de a plasa protecția constituțională a valorii care nu intră sub incidența penalului, în sfera răspunderii civile delictuale (a se vedea în acest sens Decizia nr. 683 din 19 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2015, paragraful 16).

33. De altfel, protejarea vieții private trebuie pusă în balanță cu libertatea de exprimare garantată în art. 10 referitor la *Libertatea de exprimare* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care reprezintă unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice în care presa joacă un rol esențial. Cu toate acestea, deși are obligația de a comunica informații și idei cu privire la probleme de ordin general, exercitarea libertății de exprimare, și cu precădere de către presă, nu trebuie să depășească anumite limite, mai ales în ce privește protejarea reputației și a drepturilor altor persoane. În acest sens, prin Hotărârea din 7 februarie 2012, pronunțată în Cauza *Von Hannover împotriva Germaniei* (nr. 2), paragrafele 95, 99, 108—113, 124 și 126, instanța de la Strasbourg, a amintit că „noțiunea de viață privată cuprinde elemente care se raportează la identitatea unei persoane, precum numele, fotografia, integritatea fizică și morală ale acesteia; garanția oferită la art. 8 din convenție este destinată, în esență, pentru a asigura dezvoltarea, fără ingerințe externe, a personalității fiecărui individ în raport cu semenii săi. Așadar, există o zonă de interacțiune între individ și terți care, chiar și într-un context public, poate ține de viața privată. Prin urmare, publicarea unei fotografii interferează cu viața privată a unei persoane, chiar dacă aceasta este o persoană publică. Totodată, cu privire la pretinsa insuficiență a protecției acordate de instanțele interne vieții private s-a arătat că „limita dintre obligațiile pozitive și negative ale statului în raport cu art. 8 nu se pretează unei definiții precise, dar principiile aplicabile sunt comparabile. În special, în ambele cazuri, trebuie să se țină seama de echilibrul just care trebuie păstrat între interesele concurente aflate în joc”, respectiv punerea în balanță a dreptului la libertatea de exprimare și a dreptului la respectarea vieții private. Așa fiind, relevante din această perspectivă, sunt

criteriile referitoare la contribuția la o dezbatere de interes general, la notorietatea persoanei vizate și obiectul unui reportaj și/sau al fotografiei (în această privință, este necesar să se facă distincție între persoanele de drept privat și persoanele care acționează într-un context public, în calitate de personalități politice sau persoane publice; [...] în vreme ce o persoană de drept privat necunoscută publicului poate pretinde o protecție deosebită a dreptului său la viața privată, acest lucru nu este valabil și pentru persoanele publice), la comportamentul anterior al persoanei în cauză, la conținutul, forma și repercusiunile publicării și la circumstanțele în care au fost realizate fotografiile. Prin urmare, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că punerea în balanță a drepturilor divergente trebuie să se circumscrie unei contribuții de interes general a exercitării libertății de exprimare, întrucât funcției presei de diseminare a informațiilor și ideilor privind toate problemele de interes general i se adaugă dreptul publicului de a le primi, contribuind astfel la formarea unei opinii publice.

34. Or, așa cum s-a arătat, statul a instituit măsurile de protecție civilă mai sus enunțate, sens în care partea ce reclamă încălcarea dreptului la viața intimă, familială și privată poate să formuleze o acțiune civilă în justiție.

35. De asemenea, în ceea ce privește încălcarea, prin textele criticate, a prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că, în jurisprudența sa, a statuat că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații analoge, trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă. Or, în prezenta cauză, persoanele la care se face referire nu se găsesc în situații identice (viața intimă a unora a fost lezată în spațiul privat, iar a altora în spațiul public) astfel că se justifică în mod obiectiv și rezonabil tratamentul juridic neomogen la care se referă autorul excepției, principiul egalității în fața legii presupunând instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr. 379 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 7 august 2014, paragraful 30).

36. Așa fiind, Curtea constată că textele criticate reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în limitele marjei de apreciere prevăzută la art. 61 alin. (1) din Constituție.

37. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Elena Dumitru în Dosarul nr. 91/54/2016 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 226 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 ianuarie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea acordării ajutorului de stat pentru facilitarea închiderii minelor de cărbune necompetitive din cadrul Societății Complexul Energetic Hunedoara — S.A. pentru anul 2017

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 3 și 4 din Decizia 2010/787/UE a Consiliului din 10 decembrie 2010 privind ajutorul de stat pentru facilitarea închiderii minelor de cărbune necompetitive și al Deciziei Comisiei Europene nr. C (2016) 7719/final privind închiderea minelor de cărbune necompetitive din România,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă acordarea ajutorului de stat pentru facilitarea închiderii minelor de cărbune necompetitive din cadrul Societății Complexul Energetic Hunedoara — S.A. pentru anul 2017, potrivit Deciziei 2010/787/UE a Consiliului din 10 decembrie 2010 privind ajutorul de stat pentru facilitarea închiderii minelor de cărbune necompetitive, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 336 din 21 decembrie 2010.

Art. 2. — (1) Ajutorul de stat în sumă totală de 198.830 mii lei pentru anul 2017, suportat integral de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Energiei, se acordă potrivit Deciziei Comisiei Europene nr. C (2016) 7719/final, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 127/1 din 21 aprilie 2017 astfel:

a) pentru produsul huiă energetică livrat de unitățile intrate în proces de închidere definitivă, ajutorul de stat în sumă de 132.226 mii lei se va acorda sub forma unui grant direct, pentru o cantitate maximă livrată de 290.800 tone și o putere calorică minimă de 3.200 kcal/kg, ajutorul de stat per Gcal fiind de 130,27 lei;

b) pentru unitățile intrate în proces de închidere definitivă se acordă ajutor de stat pentru suportarea de cheltuieli excepționale în sumă de 66.604 mii lei, cheltuieli care nu sunt legate de producția curentă.

(2) Justificarea pentru acordarea ajutorului de stat prevăzut la alin. (1) lit. a) se face la închiderea exercițiului financiar 2017 ca diferență între cheltuielile de producție și veniturile realizate în mărimi absolute cu încadrarea în ajutorul de stat, iar justificarea acordării ajutorului de stat prevăzut la alin. (1) lit. b) se face în baza decontului justificativ după modelul prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 3. — (1) Ministerul Energiei monitorizează nivelul de acordare a ajutorului de stat, astfel încât prețul cărbunelui livrat de unitățile producătoare de cărbune care beneficiază de ajutor să nu fie mai mic decât prețul cărbunelui de o calitate similară provenit din țări străine.

(2) Nerespectarea de către Societatea Complexul Energetic Hunedoara — S.A. a condițiilor prevăzute prin Decizia Comisiei Europene nr. C (2016) 7719/final va conduce la restituirea la bugetul de stat a ajutorului acordat în mod necuvenit, în termen de 6 luni de la încheierea anului carbonifer pentru care s-a finanțat respectivul ajutor de stat.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Ministrul energiei,
Toma-Florin Petcu
Ministrul finanțelor publice,
Viorel Ștefan

MODEL

MINISTERUL ENERGIEI

Complexul Energetic Hunedoara - S.A.

Aprob:

Ordonator principal de credite,
.....

DECONT

privind cheltuielile excepționale care urmează să fie acordate de la bugetul de stat
în luna ..... anul 2017

Nr. crt.	Specificație	U.M	Cheltuieli aferente anului precedent și care se regularizează în anul curent	Realizări în anul curent cumulate de la începutul anului până la	Cheltuieli preliminate pentru luna în curs	Total sumă solicitată în luna	Sumă alocată pe perioada precedentă	Sumă reprezentând diferență de acordat
0	1	2	3	4	5	6=4+5	7	8=6-7
1.	TOTAL CHELTUIELI CU PLĂȚI COMPENSATORII	mii lei						
	Număr de persoane concediate	pers.						
	Cheltuieli cu salariile compensatorii/persoană	mii lei /pers.						
2.	TOTAL CHELTUIELI RECONVERSIE PROFESIONALĂ							
	Număr de salariați participanți	pers.						
	Cheltuială/persoană	mii lei /pers.						
3.	TOTAL CHELTUIELI CĂRBUNE ȘI ENERGIE conform pct.46 din Decizia Comisiei Europene C (2016)7719 final.	mii lei						
	Cantitatea unei rații de carbune	Kg						
	Nr. rații, din care:	Nr.						
	- 2 rații	Nr.						
	- 3 rații	Nr.						
	Calitatea cărbunelui alocat	Gcal/t.						
	Cost mediu al cărbunelui /persoană	mii lei						
	Nr. persoane care beneficiază de carbune	pers.						
	Total alocație carbune	mii lei						
Consum energie perioadă	KW/h							

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

Nr. crt.	Specificație	U.M	Cheltuieli aferente anului precedent și care se regularizează în anul curent	Realizări în anul curent cumulate de la începutul anului până la	Cheltuieli preliminate pentru luna în curs	Total sumă solicitată în luna	Sumă alocată pe perioada precedentă	Sumă reprezentând diferență de acordat
	Nr. persoane care beneficiază	pers.						
	Diferențe de tarif.	Lei/KW						
	Total cheltuieli cu consumul casnic de energie	mii lei						
	Comisioane bancare pentru carbune și energie	mii lei						
4.	TOTAL CHELTUIELI ÎNCHIDERE UNITĂȚII, din care:	mii lei						
4.1	Finalizarea lucrărilor miniere subterane, in care:	mii lei						
4.2	Asamblarea/dezafectarea utilajelor și echipamentelor și închideri mine în condiții de siguranță	mii lei						
5.	TOTAL CHELTUIELI CU REABILITAREA INCINTELOR FOSTELOR EXPLOATĂRI MINIERE, din care:	mii lei						
5.1	Curățarea(evacuarea) șantierului	mii lei						
5.2	Împrejmuire (îngrădiri) și drenaj	mii lei						
5.3	Lucrări de pământ(rambleu și debleu)	mii lei						
5.4	Tratarea (închiderea)puțurilor și a lucrărilor miniere (legături cu suprafața)	mii lei						
5.5	Pavaje(lucrări de drumuri)	mii lei						
5.6	Betoane diverse	mii lei						
5.7	Monitorizarea pe perioada de execuție	mii lei						
5.8	Diverse și neprevăzute	mii lei						
5.9	Alte cheltuieli(proiectare și asistență tehnică și consultanță; organizare de șantier; comisioane;taxe;cote legale;probe tehnologice;teste ;etc.)	mii lei						
6.	TOTAL CHELTUIELI CU RECVITAREA SOLURILOR DE SUPRAFAȚĂ din care:	mii lei						
6.1	Curățarea(evacuarea) șantierului	mii lei						
6.2	Lucrări de pământ(rambleu și debleu)	mii lei						
6.3	Pavaje(lucrări de drumuri)	mii lei						
6.4	Betoane diverse	mii lei						
6.5	Diverse și neprevăzute	mii lei						

Nr. crt.	Specificație	U.M	Cheltuieli aferente anului precedent și care se regularizează în anul curent	Realizări în anul curent cumulate de la începutul anului până la	Cheltuieli preliminate pentru luna în curs	Total sumă solicitată în luna	Sumă alocată pe perioada precedentă	Sumă reprezentând diferență de acordat
6.6	Monitorizarea factorilor de mediu pe perioada de execuție	mii lei						
6.7	Monitorizarea factorilor de mediu pe perioada de garanție	mii lei						
	TOTAL GENERAL	mii lei						

NOTĂ:

Punctele 4, 5 și 6 se vor detalia pe fiecare proiect executat.

Certificăm pe propria răspundere realitatea și exactitatea datelor înscrise în decont.

Director general,

Director general adjunct,

Director financiar

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea programului de interes național în domeniul protecției drepturilor copilului pentru perioada 2017—2019

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 133 alin. (1) lit. a) din Legea asistenței sociale nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 34 alin. (2) din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă programul de interes național în domeniul protecției drepturilor copilului pentru perioada 2017—2019, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Fondurile necesare pentru finanțarea programului de interes național, prevăzut la art. 1, se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul aprobat Ministerului Muncii și Justiției Sociale, în limita fondurilor bugetare aprobate Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție.

Art. 3. — (1) Finanțarea programului de interes național prevăzut la art. 1 se face exclusiv în baza selecției publice a proiectelor înaintate de direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului aflate în subordinea consiliilor județene, respectiv a consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București, individual sau în parteneriat cu furnizori privați de servicii sociale, acreditați în condițiile legii.

(2) Evaluarea și selecția proiectelor se realizează de către Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție.

(3) Metodologia de evaluare, selectare și de finanțare a proiectelor prevăzute la alin. (1) se aprobă în termen de 30 de

zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, prin decizie a președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(4) Proiectele trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute în ghidul solicitantului, specific programului de interes național și aprobat prin decizie a președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție.

Art. 4. — (1) Monitorizarea implementării proiectelor finanțate în cadrul programului de interes național se asigură de Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție.

(2) Metodologia privind monitorizarea implementării proiectelor finanțate în cadrul programului de interes național în domeniul protecției drepturilor copilului se aprobă în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, prin decizie a președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul muncii și justiției sociale,

Lia-Olguța Vasilescu

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale,
administrației publice și fondurilor europene,

Sevil Shhaideh

Ministrul finanțelor publice,

Viorel Ștefan

PROGRAM DE INTERES NAȚIONAL
în domeniul protecției drepturilor copilului pentru perioada 2017—2019

Denumire program „Servicii specializate pentru copilul cu tulburări de comportament” — PIN

Scop: Identificarea timpurie a acțiunilor sau comportamentelor deviate ale copiilor și oferirea unei protecții adecvate copiilor cu tulburări de comportament

Obiectiv: Crearea de servicii specializate destinate protecției copiilor care au tulburări de comportament, în vederea prevenirii și combaterii acțiunilor sau comportamentelor deviate ale copiilor și a reintegrării școlare, familiale ori sociale a copiilor

Rezultate estimate:

— cel puțin 8 servicii de tip rezidențial destinate copilului cu tulburări de comportament înființate, câte unul în fiecare regiune;

— cel puțin 8 centre de zi destinate copilului cu tulburări de comportament înființate, câte unul în fiecare regiune.

Perioada de derulare: programul se derulează în perioada 2017—2019. Proiectele vor avea o durată de maximum 24 de

luni, dar nu mai târziu de 31 decembrie 2019, din care cel puțin 3 luni vor fi destinate funcționării serviciilor nou-create.

Serviciile nou-înființate vor fi distribuite teritorial, astfel încât să asigure o dezvoltare echilibrată a tuturor zonelor din regiune și să reducă decalajele existente în acest moment.

Buget: bugetul total este de 14.430 mii lei, din care:

a) 2.000 mii lei pentru anul 2017;

b) 8.000 mii lei pentru anul 2018;

c) 4.430 mii lei pentru anul 2019.

Aplicant principal eligibil: direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului

Parteneri: organisme private acreditate în condițiile legii, care desfășoară activități în domeniul protecției drepturilor copilului și al protecției speciale a acestuia

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.515/2002

privind înființarea pe lângă Ministerul Finanțelor Publice a unei activități finanțate integral

din venituri proprii și pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 865/2006

privind aprobarea înființării pe lângă Ministerul Finanțelor Publice a unei activități finanțate integral din venituri proprii

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Articolul 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.515/2002 privind înființarea pe lângă Ministerul Finanțelor Publice a unei activități finanțate integral din venituri proprii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 963 din 28 decembrie 2002, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La alineatul (2), după litera c) se introduce o nouă literă, litera d), cu următorul cuprins:**

„d) publicitate și reclamă.”

2. **Alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:**
 „(3) Cheltuielile curente și de capital ce se efectuează pentru realizarea activității se finanțează integral din veniturile proprii prevăzute la alin. (2).”

Art. II. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Guvernului nr. 865/2006 privind aprobarea înființării pe lângă Ministerul Finanțelor Publice a unei activități finanțate integral din venituri proprii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 10 iulie 2006, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
 Ministrul finanțelor publice,
Viorel Ștefan

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Ghidului carierei militare,
aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 106/2011

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Ghidul carierei militare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 106/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 18 februarie 2011, cu completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Normele privind organizarea și funcționarea sistemului de ierarhizare și selecție a cadrelor militare în vederea evoluției în carieră se stabilesc prin ordin al ministrului apărării naționale.”

2. Articolul 13 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 13. — Căpitanii în activitate pot fi promovați în funcții care nu necesită exclusiv specializare interarme/master de conducere interarme și/sau înaintați în gradul de maior/locotenent-comandor, pe baza hotărârilor comisiilor de selecție, dacă îndeplinesc cumulativ următoarele condiții legale:

a) au împlinit stagiul minim în grad;

b) au fost evaluați prin aprecierile de serviciu cu calificativele prevăzute de lege;

c) sunt absolvenți cu diplomă de studii universitare de master similare ciclului II Bologna sau ai studiilor universitare de licență cu durata de cel puțin 4 ani, cu diplomă de licență, obținută până la absolvirea primei promoții de studii universitare de licență similare ciclului I Bologna;

d) sunt absolvenți ai cursului de stat major/similar.”

3. Articolul 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — Maiorii/Locotenent-comandorii în activitate care au împlinit stagiul minim în grad, au fost evaluați prin aprecierile de serviciu cu calificativele prevăzute de lege și sunt absolvenți ai cursului postuniversitar de perfecționare a pregătirii/similar pentru locotenent-colonei/căpitan-comandori pot fi promovați în funcții și/sau înaintați în gradul de locotenent-colonel/căpitan-comandor, pe baza hotărârilor comisiilor de selecție.”

4. Articolul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) Căpitanii în activitate aflați în ultimii 2 ani de stagiul minim în grad, maiorii/locotenent-comandorii, locotenent-coloneii/căpitan-comandorii, precum și coloneii/comandorii pot participa prin concurs la programul de studii universitare de master de conducere interarme, iar după absolvire pot fi menținuți sau promovați în funcții corespunzătoare.

(2) Pentru a participa la concurs în vederea admiterii la studii universitare de master de conducere interarme, ofițerii prevăzuți la alin. (1) trebuie să fie absolvenți ai studiilor universitare militare cu diplomă de licență și să îndeplinească celelalte condiții, care se stabilesc prin ordin al ministrului apărării naționale pentru fiecare formă de organizare a acestor studii.

(3) Maiorii/Locotenent-comandorii și locotenent-coloneii/căpitan-comandorii în activitate care au absolvit studii/cursuri interarme/master de conducere interarme sunt exceptați de la obligativitatea absolvirii cursului prevăzut de prezentul ghid pentru înaintarea în gradul următor.”

5. După articolul 16 se introduce un nou articol, articolul 16¹, cu următorul cuprins:

„Art. 16¹. — (1) Prin excepție de la prevederile art. 12—16, înaintarea în gradele de căpitan, maior/locotenent-comandor și locotenent-colonel/căpitan-comandor a ofițerilor confirmați în specialități militare corespunzătoare serviciilor specializate, astfel cum sunt stabilite prin nomenclatorul armelor, serviciilor și specialităților militare prevăzut la art. 83 alin. 2 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, nu este condiționată de absolvirea cursurilor de carieră.

(2) Locotenent-coloneii/căpitan-comandorii în activitate confirmați în specialitățile militare prevăzute la alin. (1), care îndeplinesc condițiile legale de stagiul minim în grad, au fost evaluați prin aprecierile de serviciu cu calificativele prevăzute de lege și au absolvit cursul postuniversitar de conducere a serviciilor specializate pot fi promovați/numiți în funcții și/sau înaintați în gradul de colonel/comandor, pe baza hotărârilor comisiilor de selecție.”

Art. II. — (1) Ofițerii în activitate care la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri ocupă funcții prevăzute cu nivel de studii superior în raport cu nivelul studiilor absolvite se mențin în funcțiile respective pe o perioadă de cel mult 5 ani, calculată de la aceeași dată.

(2) Căpitanii în activitate care până la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri nu au absolvit studiile prevăzute de art. 13 din Ghidul carierei militare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 106/2011, cu completările ulterioare, pot fi promovați în funcții prevăzute cu gradul de maior/locotenent-comandor și cu studii universitare de master, pe o perioadă de cel mult 5 ani, calculată de la aceeași dată.

(3) Menținerea în funcții a ofițerilor prevăzuți la alin. (1) și promovarea în funcții a celor prevăzuți la alin. (2) se realizează prin fișe-anexe la statele de organizare, care stabilesc diminuarea temporară doar a prevederilor de studii ale funcțiilor respective.

(4) În termen de cel mult 5 ani de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri, ofițerii prevăzuți la alin. (1) și (2) sunt obligați să absolve studiile necesare încadrării funcțiilor în care sunt menținuți, respectiv promovați.

(5) La expirarea termenului de 5 ani, ofițerii care nu respectă obligația prevăzută la alin. (4) se pun la dispoziție, în condițiile legii.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul apărării naționale,
Nicolae Nasta,
secretar de stat

Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu

p. Ministrul educației naționale,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind recunoaşterea Asociaţiei Cadrelor Militare în Rezervă
şi în Retrageră din Serviciul de Protecţie şi Pază
ca fiind de utilitate publică

Văzând actul Serviciului de Protecţie şi Pază prin care se constată îndeplinirea de către Asociaţia Cadrelor Militare în Rezervă şi în Retrageră din Serviciul de Protecţie şi Pază a condiţiilor legale pentru recunoaşterea statutului de utilitate publică,

în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată, şi al art. 39 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociaţii şi fundaţii, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările şi completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se recunoaşte Asociaţia Cadrelor Militare în Rezervă şi în Retrageră din Serviciul de Protecţie şi Pază, persoană juridică română de drept privat, fără scop lucrativ, cu sediul în Bucureşti, str. Lacul Plopului nr. 10, bl. V7, sc. 1, et. 4, ap. 18, sectorul 5, înscrisă în Registrul special al asociaţiilor şi fundaţiilor aflat în păstrare la grefa Judecătorei Sectorului 5 Bucureşti cu nr. 18/26.04.2001 — Partea I A — Secţiunea 1, ca fiind de utilitate publică.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
 Directorul Serviciului de Protecţie şi Pază,
Lucian Silvan Pahonţu
 Ministrul finanţelor publice,
Viorel Ştefan

Bucureşti, 27 aprilie 2017.
 Nr. 281.

★

RECTIFICĂRI

La art. I pct. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 49/2017 privind modificarea şi completarea anexei la Hotărârea Guvernului nr. 720/2008 pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune internaţionale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asiguraţii, cu sau fără contribuţie personală, pe bază de prescripţie medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum şi denumirile comune internaţionale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naţionale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 13 februarie 2017, se face următoarea rectificare:

— la litera c), poziţia 107 din tabel, în loc de: „Enzalutamidum**Ω” se va citi: „Enzalutamidum**1Ω”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, Bucureşti; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” Bucureşti
 şi IBAN: RO12TREZ70050699XX000531 Direcţia de Trezorerie şi Contabilitate Publică a Municipiului Bucureşti
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relaţii cu publicul, Bucureşti, şos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 şi 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

